Dimecres 24 de durant l'any

Text de l'Evangeli (*Lc* 7,31-35): En aquell temps, el Senyor digué: «A qui, doncs, compararé els homes d'aquesta generació? A qui són semblants? Són semblants als nens asseguts a la plaça, i dient-se entre ells això: "Hem tocat la flauta per a vosaltres, i no heu dansat; hem cantat complantes, i no heu plorat!".

Perquè ha vingut Joan Baptista, que no menjava pa ni bevia vi, i dèieu: "Té dimoni!". Ve el Fill de l'home, que menja i beu, i dieu: "Heus aquí un home golut i bevedor de vi, amic de publicans i de pecadors!". Però la saviesa ha estat justificada per tots els seus fills».

© Albada Editorial / evangeli.net

«A qui, doncs, compararé els homes d'aquesta generació?»

Mn. Xavier SERRA i Permanyer
(Sabadell, Barcelona, Espanya)

Avui, Jesús constata la duresa de cor de la gent del seu temps, almenys dels fariseus, que estan tan segurs de si mateixos que no hi ha qui els converteixi. No s'immuten ni davant de Joan Baptista, que «no menjava pa ni bevia vi» (Lc 7,33), i l'acusaven de tenir un dimoni; ni tampoc s'immuten davant del Fill de l'home, «que menja i beu», i l'acusen de "golut" i "bevedor", és més, de ser «amic de publicans i de pecadors!» (Lc 7,34). Darrere d'aquestes acusacions s'amaguen el seu orgull i supèrbia: ningú els ha de donar lliçons; no accepten Déu, sinó que és fan el seu Déu, un Déu que no els mogui de les seves comoditats, privilegis i interessos.

Nosaltres també tenim aquest perill. ¡Quantes vegades ho critiquem tot, si l'Església diu això, perquè diu allò, si diu el contrari...; i el mateix podríem criticar referint-nos a Déu o als altres. En el fons, potser inconscientment, volem justificar la nostra mandra i manca de desig d'una veritable conversió, justificar la nostra comoditat i manca de docilitat. Diu sant Bernat: «¿Quina cosa més lògica que no veure les pròpies nafres, especialment si un les ha cobertes per a no poder-les veure? D'això se segueix que, a la fi, malgrat que les hi descobreixi un altre, defensi amb tossuderia que no són nafres, tot permetent que el seu cor s'abandoni a paraules enganyoses».

Hem de deixar que la Paraula de Déu arribi al nostre cor i ens converteixi, deixar canviar-nos,

transformar-nos amb la seva força. Però per això hem de demanar el do de la humilitat. Sols l'humil pot acceptar Déu, i per tant, deixar que s'acosti a nosaltres, que com a “publicans” i “pecadors” necessitem que ens guareixi. Ai d'aquell que cregui que no necessita el metge! El pitjor per a un malalt és creure's que està bo, perquè aleshores el mal avançarà i no hi posarà remei. Tots estem malalts de mort, i sols Crist ens pot salvar, tant si en som conscients com si no. Donem gràcies al Salvador tot acollint-lo com a tal!

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «No tots poden percebre la saviesa en tota la seva perfecció. A tots, però se’ls infon, segons la seva capacitat, l’esperit de saviesa, sempre que tinguin fe. Si creus, tens l’esperit de saviesa» (Sant Ambròs)
    - «Farà be que ens preguntem: Com vull ser salvat? A la meva manera? O de la manera divina, o sigui, en el camí de Jesús» (Francesc)

- «(...) La fe i la pràctica de l’Evangeli procuren a cadascú una experiència de la vida ‘en el Crist’ que il·lumina i fa capaç d’apreciar les veritats divines i humanes segons l’Esperit de Déu. Així l’Esperit Sant pot servir-se dels més humils per il·lustrar els savis i els més elevats en dignitat» (Catecisme de l’Església Catòlica, nº 2.038)